

stitsminister opholdt sig ved, nemlig Dagmar Petersens Tilstaaelse overfor Fru Robertsen, og jeg minder fortsat om, at Dagmar Petersen overfor Politiet, overfor Assessoren har sigtet Drengen Povl, og at hun, som det altsaa fremgaar af Ministerens Udtalelse, ogsaa har sigtet en Ekspeditrices Kæreste. Hertil siger saa den højtærede Justitsminister: „Det er, saavidt jeg kan se, dette, som har givet Anledning til, at hele Affæren kommer for Politiet“. Jeg tror nu ikke, det er rigtigt; det staaer i hvert Fald fremdeles uimodsagt, at det, som skete, da Dagmar Petersen havde afgivet sin Tilstaaelse overfor Fru Robertsen, var, at hun gik hjem til sin Moder og sagde, at det passede alligevel ikke; hun havde ikke stjaalet, men tvunget af Omstændighederne havde hun tilstaaet. Saa skete det, at hendes Moder gik til Politiet; thi hun mente i sin Godtroenhed, at Politiet gav sig af med at rense Folk, der var blevet uretfærdigt sigtet. Hun gik altsaa til Politiet for at faa Oprensning for Barnet, mod hvem Sigtelsen var rettet. Det var højst rimeligt, at Politistationen burde have afvist Dagmar Petersens Moder, da hun kom og forlangte Barnet rensat for Sigtelsen, thi det er vistnok egentlig ikke noget, Politiet har noget at gøre med. Men Politistationen foretrak at gøre noget, at lave Rapport, optræde i Sagen, og vi kender jo Forløbet, nemlig Barnets Kørsel til Politikammeret og hendes Indespærring i en halv Snes Dage.

Den højtærede Justitsminister bebudede en Paatale af Politiets Adfærd; de Afsnit i denne Sag, hvor Politiet havde foretaget noget, der var Paatale værd, skulde blive paataalt. Det kan naturligvis være udmærket godt, men i og for sig maa jeg tilstaa, at disse Paatale overfor nogle Politibetjente i denne Sag og i Forbindelse med hele Stillingen til vort Retsvæsen er i Grunden mindre væsentlige. Mit Indtryk er, at de fleste Politibetjente er jævne Mennesker med Fejl og gode Sider akkurat ligesom vi andre. En Fejl forøvet af Politibetjente imponerer mig ikke saa overvældende, thi Skylden er i de fleste af slige Tilfælde i Grunden slet ikke Politibetjentenes; men i langt højere Grad Ledelsens. De, der dirigerer Styrken og skaber Aanden i Korpset, er dem, der har Ansvaret for de Handlinger, Politibetjentene foretager sig; som Regel handler de underordnede i høj Grad, som det kræves af de overordnede. Naar Sylow og Grundtvig, og hvad de Personer i øvrigt hedder, der har svævet

over vort Retsvæsen i mange Aar, har angivet Tonen, og naar den Assessor, som jeg har vendt mig imod i den saakaldte Dagmar Petersen-Affære, angiver Tonen, er det jo meget forstaaeligt, at det underordnede Personale handler saa nogenlunde i den Aand og Tone, som de overordnede angiver. Den Fejl, der, som den højtærede Justitsminister omtalte, skyldes Vicepolitidirektøren, fortjener naturligvis en alvorlig Paatale. Jeg takker den højtærede Justitsminister, fordi han stillede i Udsigt at paatale det Forhold, hvori Vicepolitidirektøren har gjort sig skyldig. Men naar han kan handle saaledes, som han har gjort, være saa ligegyldig overfor en Arrestant, oven i Købet overfor et Barn, er det da egentlig ikke forbavsende, at hele Korpset, de underordnede Betjente og Opdagelsesbetjentene, og hvad de hedder alle sammen, mere eller mindre i hvert Fald følger i det Spor, Vicepolitidirektøren saaledes angiver, og derfor har jeg aldeles ikke ønsket at vende mig mod Politibetjentene. Det forekommer mig, at selv om de begaar Fejl, saa er de i hvert Fald mere eller mindre sagesløse, fordi det er fraoven, de dirigeres, fraoven Tonen bliver anslaaet, og det er først og fremmest imod den overordnede Stab indenfor Rets- og Politistanden, at Kritikken bør rettes, og overfor hvilken de Foranstaltninger bør foretages, der kan hidføre en bedre Aand og Tone indenfor det „Væsen“, der betyder saa meget for adskillige Medborgere.

Den højtærede Justitsminister opholdt sig noget ved Spørgsmaalet om, hvorvidt Dagmar Petersen havde været i det saakaldte Klarlæggelsesforhør hos Assessor Rasmussen i 7½ Time, som jeg havde nævnt. Den højtærede Minister oplyste os om, at der havde været Pause, og at hun kun havde været for Skranken i to Timer. Ja, det er meget rimeligt, at hun ikke i alle 7½ Time har staaet for Skranken og er blevet forhørt, og det har jeg heller ikke villet sige med min Bemærkning forrige Gang. Faktum er, at hun har været til Stede i Domhuset i 7½ Time; jeg har ikke forsøgt at føre Kontrol over, i hvor lang Tid hun personlig forhørtes. Men selv om det kun er de to Timer af de 7½, hun stod for Skranken, forekommer det mig, at det for et Barn er ganske respektabelt, og det er ikke ubegribeligt, at dette Pigebarn efter en saadan Omgang tilstaaer eller lader sig aflokke Indrømmelser, der skaber Misforstaaelse o. s. v. o. s. v., saaledes som det fremgaar af de Oplysninger, der er kommet fra det saakaldte Klarlæggelsesforhør.

Justitsministeren erkendte, at det var